

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **N. B. T.**, narozený XX. Y. ZZZZ
bytem v ČR K., P. 5
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, pošt. schr. 155/50

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2015 č. j. MV-60620-5/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku ze dne 27. 5. 2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2015 č. j. OAM-2657-47/TP-2013, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce ze dne 11. 2. 2013 o povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 68 cit. zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnitra byla žádost žalobce zamítnuta z důvodu nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu žalobce na území České republiky po dobu 5 let. Správní orgán 1. stupně vycházel ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky nepřetržitě od 29. 1. 2007 do 20. 4. 2013 na základě platných pobytových oprávnění, které správní orgán rozepsal ve svém rozhodnutí a uvedl typy povolení k pobytu žalobce na území České republiky.
3. Správní orgán I. stupně dále vyšel ze zjištění, že žalobce po podání žádosti dne 27. 3. 2013 podal také žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, ohledně níž bylo řízení zastaveno dne 31. 5. 2013 s právní mocí 16. 7. 2013. Žalobce dále dne 21. 8. 2013 podal žádost o vízum k pobytu na 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, která byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 24. 10. 2013 a toto rozhodnutí nabylo po odvolacím řízení právní moci dne 9. 1. 2014. Žalobce následně podal dne 19. 3. 2014 žádost o vízum k pobytu na 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, která byla zamítnuta dne 23. 4. 2014 s právní mocí dne 24. 4. 2014.
4. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, rovněž v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011, že ke dni rozhodování správního orgánu celková doba pobytu žadatele sice činila více jak 5 let, avšak nebyla splněna podmínka nepřetržitosti tohoto pobytu, neboť ta byla přerušena zastavením řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu s datem nabytí právní moci dne 16. 7. 2013 (rozhodnutí o žádosti ze dne 27. 3. 2013). Následně žalobce pobýval na území bez platného pobytového oprávnění od 17. 7. 2013 do 20. 8. 2013. Na základě již uvedených dalších dvou žádostí ze dne 21. 8. 2013 a ze dne 19. 3. 2014 mu pobyt nebyl povolen a on tak pobýval na území bez platného pobytového oprávnění od 10. 1. 2014 do 24. 4. 2014. Od tohoto data až do současné doby neměl žadatel žádným způsobem upraven pobyt na území České republiky.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce, že předmětná žádost byla podána 11. 2. 2013, a proto je lhostejné, jaký byl žalobcův pobytový status po tomto datu, neboť podmínka ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla zachována. Pokud Ministerstvo vnitra vykládá ustanovení § 68 odst. 1 citovaného zákona tak, že se 5 let nepřetržitého pobytu počítá do dne vydání rozhodnutí, je tím zpochybněna vlastní rozhodovací praxe, neboť řada žádostí byla zamítnuta s tím, že žadatelé nesplňovali podmínku nepřetržitosti pobytu ke dni podání žádosti, byť by ke dni rozhodnutí bylo možné se pětileté doby dopočítat. Taková výkladová praxe umožňuje, že cizinec může podat žádost prakticky kdykoliv i za situace, kdyby byla délka jeho pobytu absurdně krátká a poté protahovat řízení až do dosažení pětileté délky pobytu. Žalobce tedy namítal, že podmínka ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není formulována tak, že se povolení k trvalému pobytu vydá, jeli pobyt cizince ke dni posouzení žádosti alespoň 5 let.
6. Žalovaná k uvedené odvolací námitce týkající se právního výkladu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přesvědčila žalobci v tom, že podmínka bezprostřednosti pobytu na území České republiky musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Nicméně se neztotožnila s tím, že by podmínka nepřetržitého pobytu na území po dobu 5 let měla být splněna jen v době před vydáním rozhodnutí o žádosti. Dle žalované cizinec musí podmínku nepřetržitosti pobytu na území splňovat jak v období 5 let před podáním žádosti, tak v okamžiku vydání správního rozhodnutí. Uvedený výklad

vychází z potřeby dosáhnout nezbytného stupně integrace cizince do společnosti. Jedním z projevů takové integrace je nepochybně splňování podmínek pro získání pobytového oprávnění, k čemuž u žalobce zjevně nedošlo v obdobích od 17. 7. 2013 do 20. 8. 2013, od 10. 1. 2014 do 18. 3. 2014 a rovněž od 24. 4. 2014 do doby vydání napadeného rozhodnutí. Dané ustanovení je třeba používat s jeho smyslem tak, že cizinec je povinen splňovat podmínku nepřetržitého pobytu na území v době před podáním žádosti a v době vydání rozhodnutí. Takový postup je v souladu s praxí správních soudů obou stupňů a v tomto směru žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2011-79, podle kterého je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Z tohoto důvodu byl žalobce povinen splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu na území i nadále, tj. i po podání žádosti o povolení k trvalému pobytu.

7. K odvolací námitce žalobce o neposouzení přiměřenosti rozhodnutí a nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého bylo v daném případě rozhodováno, posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, nevyžaduje a okolnosti daného případu také nenaznačovali, že by dopady rozhodnutí mohli znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Ostatně žalobce takovou skutečnost ani netvrdil.
8. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a vady řízení spočívající v tom, že při posuzování jeho žádosti správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí není řádně odůvodněno zejména ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Dle žalobce došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 a § 62 odst. 3 a 4 správního řádu a přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu.
10. Žalobce konkrétně namítal, že žalovaný vykládá zjištěné skutečnosti v neprospěch žalobce a v rozporu s ustanovením § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy do doby nepřetržitého pobytu pěti let na území je dle odst. 2 téhož ustanovení třeba započítat dobu dlouhodobého pobytu. Žalobce pobýval na území České republiky v rámci povolení k dlouhodobému pobytu, resp. víza na 90 dnů od roku 2007 minimálně do 16. 7. 2013, kdy byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Celou tuto dobu pobýval na území České republiky nepřetržitě. Tato doba představuje více než 6 let na základě pobytových oprávnění a tedy podal-li předmětnou žádost dne 11. 2. 2013, splňoval podmínky pro udělení povolení k pobytu.
11. Žalobce postupu správních orgánů vytýká, že účelově nakládají se zákonnými termíny. Jeho rozhodování vykazuje neblahé znaky překročení správního uvážení a zloville v rozhodování, kterým potírá principy dobré zprávy. Rozhoduje navíc v rozporu se svou stávající praxí, neudrzuje konzistentní postup a otázku nepřetržitosti pobytu zodpovídá tak, aby žádosti nemusel vyhovět. V této souvislosti žalobce namítá porušení principu legitimního očekávání dle § 4 odst. 4 správního řádu, když správní orgán nepostupuje jednotně k otázce, k jakému dni má být posuzováno splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu. Předmětem sporu je tedy otázka, k jakému datu je nutno posuzovat splnění zákonných podmínek. Výklad, že splnění zákonných podmínek je nutno posuzovat ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodování správního orgánu, je pro žalobce nevýhodné. Žalobce poukazuje na případ rozhodnutí č. j. OAM-8371-29/TP-2012, v němž správní orgán zaujal zcela opačné stanovisko. V uvedené věci žadatel argumentoval, že správní orgán je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, což správní orgán vyvracel s tím, že odkázal na Směrnici rady 2003/109/ES čl. 4, podle kterého členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidentům státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu 5 let, z čehož je zřejmé, že žadatel musí splnit podmínky 5 let zpětně od podání žádosti, nikoli k datu rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán postupoval v řízení nejen v rozporu s rozhodovací praxí, ale rovněž v rozporu se zmíněnou směrnicí rady.

12. Žalobce dále namítal, že správní orgán nijak nedbal na přiměřenost rozhodnutí ve věci, neposuzoval otázku zásahu do soukromého a rodinného života, což mělo za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalobce žije na území České republiky již dlouhou dobu, po celou dobu legálně a na základě povolení k pobytu. Nikdy neměl problémy se zákonem, dodržuje platné právní předpisy a tyto skutečnosti měli být adekvátně hodnoceny.
13. Dle žalobce je napadené rozhodnutí zatíženo nezákonností, proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací rozhodnutí správních orgánů I. stupně a vzhledem k tomu, že žalobce v žalobní argumentaci uvedl obsahově totožné námitky, které uplatnil již v rámci odvolacího řízení. Odkázala žalovaná na napadené rozhodnutí, v němž se k jednotlivým námitkám již vyjádřila. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybnila.
15. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.
16. Žalobce v podané žalobě současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, o němž soud rozhodl usnesením ze dne 23. 7. 2015 č. j. 9 A 140/2015-22, jímž žalobě odkladný účinek nepřiznal.

V. Posouzení žaloby městským soudem

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního a v mezích žalobních bodů.
18. Žaloba není důvodná.
19. V dané věci závisí posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí na zodpovězení otázky, zda žalobce splnil podmínky ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců ohledně délky a nepřetržitosti pobytu na území tak, aby mu mohlo být k jeho žádosti ze dne 11. 2. 2013 vydáno povolení k trvalému pobytu.
20. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k

dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu). Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Jednou polovinou se dále započítává doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu. Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair).

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovním vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

21. V souzené věci není sporu o tom, že žalobce splnil podmínku pobytu na území České republiky po dobu 5 let ke dni podání předmětné žádosti o trvalý pobyt dne 11. 2. 2013, a tuto podmínku splnil i ke dni vydání napadených rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Účastníci řízení se však rozcházejí v náhledu na to, zda žalobce splnil i druhou podmínku - nepřetržitosti 5tiletého pobytu na území, když u žalobce nastaly určité skutečnosti, které prokazují, že v době po podání žádosti, trvající do rozhodnutí správních orgánů o žádosti, nebylo z různých důvodů vyhověno dalším žádostem žalobce o pobytová oprávnění, takže v době od 17. 7. 2013 do 20. 8. 2013 a od 10. 1. 2014 do 18. 3. 2014 a následně od 24. 4. 2014 do doby vydání napadeného rozhodnutí dne 17. 2. 2015 žalobce nepobýval na území České republiky legálně. Zatímco žalobce považuje za relevantní splnění obou podmínek, tedy i podmínky nepřetržitosti pobytu k datu podání žádosti, žalovaná považuje za nezbytné, aby cizinec splnil podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu 5 let současně i v době vydání rozhodnutí o žádosti.
22. Z okolností pobytu žalobce na území, z nichž napadené rozhodnutí vycházelo a z právního hodnocení pobytových poměrů žalobce na území České republiky žalovanou v napadeném rozhodnutí, je naprosto zřejmé, jaký postoj k podané žádosti správní orgány zaujaly a v napadeném rozhodnutí je také srozumitelně a přezkoumatelným způsobem uvedeno, jak se žalovaná s odvolacími námitkami vypořádala. Skutečnost, že žalobce s takovým právním hodnocením nesouhlasí, nemůže zakládat vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci zvláště, jestliže žalobce proti zjištěnému skutkovému stavu věci ničeho nenamítá. Ostatně i z podané žaloby je zřejmé, že žalobce závěru žalované porozuměl, jestliže podanou žalobu postavil na oponentuře právnímu závěru žalované ohledně aplikace ust. § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tedy není důvodná a spor je zjevně veden toliko k právní otázce aplikace ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k určení okamžiku, k němuž má být hodnoceno splnění podmínek trvalého pobytu. Žalobní výhrady žalobce se soustřeďují toliko na posouzení právní otázky, zda s ohledem na úseky nepovoleného pobytu na území České republiky v rozmezí od 17. 7. 2013 ž do vydání rozhodnutí dne 17. 2. 2015 neodůvodňují zamítnutí žádosti žalobce o trvalý pobyt na území.

23. Naznačenou otázkou rozhodného okamžiku k posouzení nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky se již zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu, když v rozsudku pod č. j. 7 Azs 351/2017 Nejvyšší správní soud rozvedl úvahy vycházející jak z ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak i ze Směrnice Rady 2003/109 . Posuzoval, zda podmínka nepřetržitosti pobytu cizince na území musí být splněna i k datu rozhodování o žádosti. Přisvědčil tomu, že žádné ustanovení směrnice 2003/109/ES neupravuje situaci, kdy osoba, která v době podání žádosti splňuje podmínku předchozího nepřetržitého a oprávněného pětiletého pobytu tuto přestane splňovat v průběhu řízení o žádosti. Na tuto situaci nepamatuje ani zákon o pobytu cizinců. Přesto dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze na spornou právní otázku použít zásadu správního řízení, podle které je pro rozhodování správního orgánu rozhodnutý skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Podmínka oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti, a to bezprostředně před jejím podáním. V takovém případě je evidentní, že zmíněná obecná zásada správního řízení je pro danou věc zcela nepoužitelná, neboť eventuelní splnění této podmínky teprve v průběhu správního řízení je zcela nerozhodné. (...) Pokud by zákon o pobytu cizinců, případně procesní předpis s ním související (v projednávané věci správní řád) výslovně stanovily, že správní orgán při posuzování žádosti cizince o trvalý pobyt vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, nemohl by být eurokomformní výklad nepřímého účinku Směrnice aplikován. Nic takového však zákon o pobytu cizinců nestanoví. Nejvyšší správní soud připouští, že text § 68 zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv v průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení.
24. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že podmínka předchozího nepřetržitého pobytu musí být splněna bezprostředně před podáním žádosti. Městský soud však nemá pochybnosti, že žalobce v této věci tuto podmínku splnil, přičemž i žalovaná splnění této podmínky přitakala.
25. Správní orgány podle názoru městského soudu správně vycházely nejen ze znění § 68 zákona o pobytu cizinců, ale respektovaly i to, že uvedené ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou provedenou zákonem č. 161/2006 Sb. v souvislosti s transpozicí směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). Stanovená doba nepřetržitého pobytu, která předchází podání žádosti, má nepochybně zajistit, že cizinec je na území již usídlen, plně integrován. Správní orgány proto nepochybily, pokud naplnění podmínky nepřetržitého 5 letého pobytu na území České republiky zkoumaly k době předcházející podání žádosti ze dne 11. 2. 2013. Správní orgány však v době vydání svého

rozhodnutí také vycházely z judikatury Nejvyššího správního soudu, výslovně vyjadřující se k okamžiku, k němuž je třeba posuzovat podmínky pobytu cizince na území dle zákona o pobytu cizinců, konkrétně, zda žádost o povolení k pobytu cizince musela splňovat zákonné podmínky pouze ke dni svého podání, v průběhu celého řízení či ke dni vydání rozhodnutí o žádosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 24/2011-79 přisvědčil tomu, že pro posouzení žádosti je rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí správního orgánu. Byť Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (nikoliv k trvalému pobytu) a vycházel z překážek, kdy v průběhu vyřizování žádosti a před rozhodnutím nastala situace, která změnila předpoklady pro úspěšné vyřízení žádosti, přesto v závěru konstatoval, že nejen podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí být splněny nejen v době podání žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.

26. Protože zákon o pobytu cizinců v ust. § 68 ani Směrnice Rady 2003/109/ES neupravovaly situaci, kdy žadatel přestane splňovat podmínky pobytu v průběhu řízení o žádosti a v době rozhodování o žádosti žalobce v této věci nebyl znám judikatorní odklon od zásady správního řízení o rozhodování dle skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí, specificky ve věcech trvalého pobytu, tj. zásady, dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2011-83 precedentně aplikované v této věci, soud neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí tvořila nejen úprava dle § 68 zákona o pobytu cizinců a dle Směrnice Rady 2003/109/ES k podmínkám žádosti v době jejího podání, ale i judikatorní výklad k zásadě správního řízení, který žalovaná dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2011 respektovala a výslovně s odkazem na tento rozsudek aplikovala. Proto respektujíc jak zákon, tak i tehdy pro správní orgány a krajské soudy návodnou judikaturu kasačního soudu, žalovaná dospěla k závěru, že podmínky nepřetržitého pobytu 5 let na území musí být splněny jak bezprostředně před podáním žádosti, tak u v době rozhodnutí o žádosti. Tomuto názoru lze přisvědčit s úvahou, naznačenou již i žalovanou, že u povolení k trvalému pobytu jako nejvyššímu stupni pobytového oprávnění je nezbytné, aby cizinec ke dni podání žádosti o trvalý pobyt dosáhl míry integrace, která i nadále trvá.
27. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze neshledal pochybení ve skutkovém a právním posouzení věci, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.
28. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, když k tomuto postupu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu netrvaly na projednání žaloby při nařízeném ústním jednání.
29. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 28. březen 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu